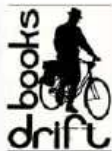

ŠUMAVSKÉ POVÍDÁNÍ

Jaroslav Pulkrábek

2

Jaroslav Pulkrábek

Šumavské povídání

Aneb

Co v kronikách nenajdete

2

E - knihy nejen na cestě!

driftbooks.eu

Volary 2013

Vydalo

Nakladatelství Petr Čmerda - DriftBooks

Tolarova 355, Volary
jako e-knihu No. 5
rok vydání 2013
(pouze elektronické vydání)
www.driftbooks.eu

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik:
www.tvorbaeknih.cz

Databook.cz

odpovědný redaktor: Petr Čmerda
ilustrace: Marie Petrmanová
Jaroslav Pulkrábek © 2009 – 2013

ISBN 978-80-87741-18-4 (Formát PDF)
ISBN 978-80-87741-19-1 (Formát ePub)
ISBN 978-80-87741-20-7 (Formát MobiPocket)

Vážení čtenáři a příznivci elektronického Šumavského vyprávění,

mám velkou radost, že Jaroslav Pulkrábek má stále plnou hlavu nápadů. Více než čtyři roky týden co týden píše příběhy z různých koutů Šumavy. Pověsti vycházejí každou sobotu v Prachatickém deníku v rubrice Vypráví se, že... a já se těším na každé páteční ráno, až uvidím nový příběh. Mám tu čest, že dostanu příběh hned poté, co autor vdechne život novým postavám a pošle ho ilustrátorce.

Ta první vyšla v listopadu 2009 a musím se pochlubit, že poslední listopadovou sobotu letošního roku (2013) vyjde v těch Vašich našich novinách již dvoustý příběh. Příběh o lidech, kteří se museli pořádně ohánět, aby přežili drsné šumavské podmínky a uživili své rodiny. Vím, že psát příběhy ze Šumavy není vůbec jednoduché. Jaroslav Pulkrábek ovšem zná historii šumavských obcí, osad, chalup a snad i každého šumavského hvozdu.

Právě proto teď držíte padesátku příběhů z pera Jaroslava Pulkrábka z Horní Vltavice s názvem Šumavské povídání aneb Co v kronikách nenajdete 2 s krásnými ilustracemi Marie Petrmanové z Českých Budějovic.

Pokud jste se dali jako já do počítání, ano, počítáte dobře. Pan nakladatel Petr Čmerda z Volar by mohl vydat knihy ještě další dvě, ale to už zase předbíhám...

Přeji Vám, milí čtenáři Šumavského povídání aneb Co v kronikách nenajdete, hezké počeníčko za dlouhých zimních večerů. Věřím, že se Vám nová elektronická kniha pověstí bude líbit minimálně stejně jako ta první. A možná někomu v rodině udělá radost v podobě dárku pod vánočním stromkem.

Jana Vandlíčková,
šéfredaktorka Prachatického deníku

Vodňanská 7
383 01 Prachatice
Tel.: 388 314 925
GSM: 724 020 789

e-mail: redakce.prachaticky@denik.cz
www.prachaticky.denik.cz

..... to si jinde nepřčtete

ČERTŮV KÁMEN V KOSTELE

Horní Vltavice

Alois Tauber provozoval své kovářské řemeslo v místě, kde ho bylo nanejvýše potřeba. Soumaři tam měli za sebou několika mílový sešup, ať již šli od Vimperka či z bavorské strany, čekal je brod a poté převelice dlouhé stoupání do Kubohuťského sedla nebo na druhou stranu k Remberku.

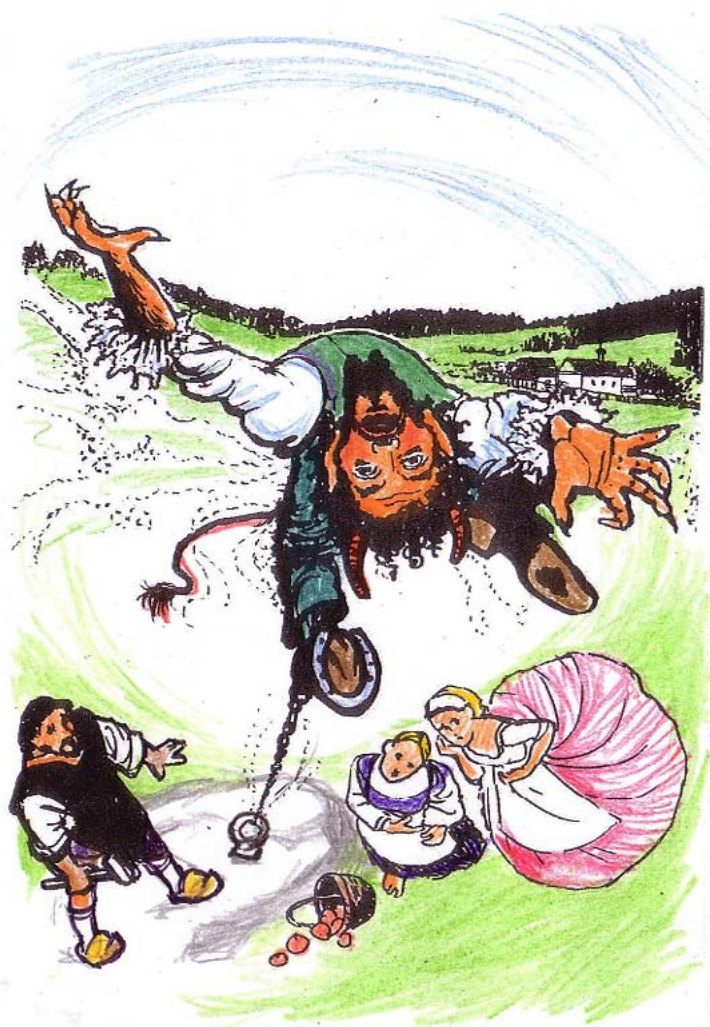
Horská Moldavička bývala říčka pěkně neposedná a velice často přivalila do brodu nějaký ten kámen, a to pak snadno přišel jeden k úhoně. A tak si Tauber rozhodně na nedostatek práce nemohl stěžovat. O to víc, že dokázal nejenom okovat mezka či kobyliku, ale v případě potřeby opravit i polámané kolo.

Jednoho večera, když už Tauber nechal výheň vyhasnout, někdo buší na dveře, až se div nerozskočí. Kovář už myslel, že zas lapkové někoho připravili o zboží, nebo se na stezce přihodila jiná nepravost. Však by to nebylo ani poprvé a ani podesáté. Otevřel a leknutím si odplivl. Ve dveřích stál čert jak vystřižený. Rohy zakroucené, celý chlupatý, na jedné noze roztrhaný škrpál a na druhé kopyto. Avšak nepřišel si pro kováře, ale pro kovářské služby. Prostě a jednoduše potřeboval okovat.

Nu, což měl Tauber dělat. Odmítnout se bál, ale na druhou stranu si nechtěl pekelníka pustit do stavení. Poslal ho tedy, ať počká u kamene, co stál mezi kovárnou a řekou, změřil si kopyto a že ho oková venku, neboť má v kovárně na zdi pověšený krucifix a čert by se mohl spláshit.

Rozfoukal oheň a už se údolím neslo zvonění kovadliny. Jak tak Tauber ková tu čertovskou podkovičku, otrnulo mu a vymýšlel, jak by čerta polapil. A když přidělával podkovu na čertovské kopyto a čertisko k němu stálo zády, vytáhl zpod zástěry řetěz a přikoval čerta ke kameni. Rohatý se škubal, klel i prosil, ale Taubera neobměkčil. Ten se naopak vydal do vsi pro pomoc, aby lapeného čerta zdolali.

Jenže, co čertům chybí na rozumu, zůstává na síle a i tomu lapenému jí spíše přebývalo, než chybělo. Řetěz, poctivou kovářskou práci se mu přervat nepodařilo, a tak vyškubl celý kámen a vylétl s ním nad vesnici. Tam konečně i řetěz povolil a čert hleděl, jak by se Vltavickým, kteří se zatím seběhli ke kovárně, pomstil. Už se chystal hodit ten obrovský balvan mezi ně, když spatřil věž kostela. Vylétl nad něj a vší silou ho mrštil dolů. Kámen prorazil střechu a zaryl se hluboko do země. Avšak kus jej zůstal nad zemí koukat, a tak je tomu dodnes. Však také, když na faře poprosíte, tak vám ten kámen, jenž vykukuje za oltářem z podlahy, ukáží.

KŘESŤANSKÁ LÁSKA ŽIDOVSKÉHO OBCHODNÍKA

Cudrovice

Když ji Florian spatřil poprvé, ukrutně se vylekal. Jel zrovna s povozem do Cudrslágu. Kráčel si to vedle žebřináku, hlavu plnou starostí, že ani nevnímal dění kolem. Najednou zírá na drobnou ženštinu, stojící se sklopenou hlavou u hřbitovní zdi. Floriana by nevyděsilo setkání s medvědem či lapkou. Ani obyčejný duch by ho z míry nevyvedl. Ale tuhle holku znal. Tedy když bývala ještě živa. Jenže před několika dny ji našli na břehu Blanice, pod skálou, na níž se tyčí zříceniny hradu, a každý hned věděl, že nešlo o nešťastný pád, ale že si na svůj život sama o své vůli, pro zklamání v lásce, sáhla.

Bohatý volarský sedlák jí totiž popletl hlavu, a když zjistil, že jejich špásování nezůstane bez následku, ztratil o ni zájem a myslel, že to spraví nějakou tou zlatkou. Jako už ostatně nejednou předtím. Jenže poraněné srdce zlatem neslepíte. Děvče se trápilo, v noci bloumalo po lese, a když se dítě narodilo mrtvé, bylo toho už na ubohou dívku moc. Téhož dne, co malé nekřtěňátko bez obřadu uložila do neposvěcené půdy za hřbitovní zdí, snad aby po smrti spočinula vedle něj, dobrovolně spáchala ten největší hřích. Hlína na hrobu dítěte ještě ani nestačila oschnout, když hrobník podruhé kopal vně hřbitova a opět bez pokropení svčenou vodou, či alespoň modlitby, zaházal prostou dřevěnou rakev. Kdo si sám na život sáhne, nezaslouží slitování. Lidský soud je přísný.

Odpuštění se nedočkala ani po smrti. Brzy si lidé zvykli, že tu před soumrakem stává, bez hnutí a s hlavou sklopenou, snad čekajíc

na vlídné slovo. Jenže pak někdo po tom průsvitném těle hodil kámen, a když se nic zlého nepříhodovalo, přestali se i ostatní ducha bát a posměchem a kamením jej častovali pokaždé, když se jim zjevil u hřbitovní zdi.

Bylo pozdní odpoledne a jeden z Židů, co po okolí prodávali hrnce a pánve, šel touž cestou, co onehdá Florian. I on potkal dívku u hřbitovní zdi. Ve stavení, kde jej pak nechali přespat, vyslechl celý ten příběh i to, že jde o neškodnou záležitost, která se pomalu stávala kratochvílí místní omladiny. Druhého dne Žid vstal a zašel ke hřbitovu. Postál u hrobu a dlouze si tam něco drmolil. Pak vyndal z váčku hrst mincí a nechal za nešťastnou křesťanskou dívku sloužit mši. Faráři se moc nechtělo. Kdo to kdy slyšel, aby syn Abrahámův platil křesťanské modlení. Ale snad, že sám neměl z toho všeho čistě svědomí, vyhověl.

Když v neděli ten úmysl před mší oznámil, farníci se bouřili, avšak z kostela odcházeli se sklopeným zrakem a zahanbeným srdcem. Ještě téhož dne se sousedi sešli a dlouho a živě rokovali. Nazítří odkryli oba hroby a farář se vši slávou, za účasti celé obce vykonal pohřební obřad a obě rakve uložili do nového, tentokrát již v posvěcené půdě vykopaného hrobu. A po dlouhá léta si pak Cudrovičtí připomínali, že je až židovský obchodník musel naučit křesťanské lásce.

DĚTSKÁ ZVĚDAVOST

Drslavice

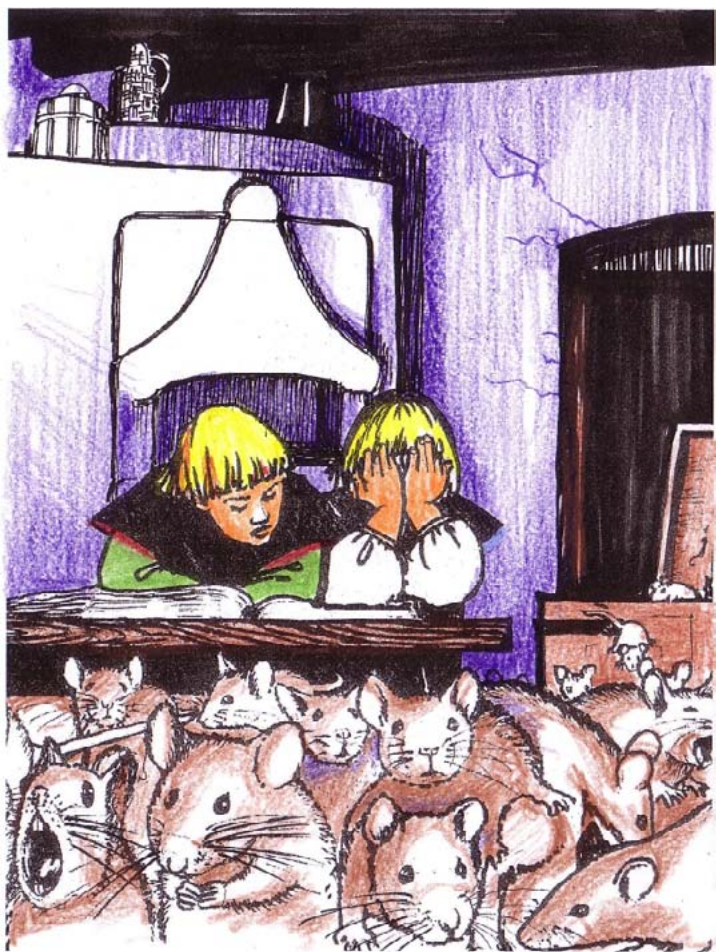
Cinkot rolníček bylo slyšet i přes utěsněná okna drslavické tvrze. Kočí zastavil před vraty a ani nemusel klepat. Správce Johánek beze slov převzal dopis, podrbal se na bradě a za okamžik oba společně ujížděli k Vimperku. Zcela nečekaně tak zůstali desetiletý Václav s o tři roky mladším Vojtěchem bez dohledu.

Hospodyně i čeledín měli svého dost a sotva otec zmizel za poslední chalupou, kluci vymýšleli, jak využít nenadálé volnosti. Hurá do knihovny. Tam je otec samotné nikdá nepustí. O knížky ani tak nešlo, přestože byly Johánkovým potěšením a chloubou. Však i zámecký knihovník mu je jen tiše záviděl a neustále vymýšlel, jak by je získal pod svou správu. To, co chlapce lákalo mnohem více než popraskané hřbety knih v regálech, byla truhla.

Dřevěná, s bytelným kováním a opatřená hned třemi zámky. Václav věděl, kde hledat klíče. Přišoupl židli k polici, na ní naskládal tučet tlustých svazků, chvíli se natahoval, sem tam nějaká kniha žuchla na zem, ale měl je. Vítězoslavně s nimi zazvonil bratrovi před očima a sotva by se kočka za ocasem třikrát otočila, hrabal se v truhle. No, hrabal, ono tam toho k hrabání moc nebylo. Vlastně jen jedna jediná kniha, zabalená ve vypelichané kožešině a převázaná tlustým motouzem. I když velká tak, že ji Václav sotva vytáhl. Sedli si na zem, Vojtěch hned naproti. Bichli na kolena a začali listovat. Mladšímu ani za mák nevadilo, že má písmenka vzhůru nohama. Číst stejně neuměl. Zato Václav začal pomalu slabikovat. Přčetl větu, pak druhou a sotva skončil, z otevřené truhly v celých hejnech vylézaly šedivé myšky a rozutekly se po celé tvrzi. Zděšený Václav

rychle otočil několik stránek a četl dál, aby to myší rojení zarazil. Zvedl se vítr a zahřmělo. Při dalším čtení vyrazila na louce před tvrzí zelená tráva, přestože tu leželo na půl metru sněhu a při třetím se uschlé listy na buku, v aleji ke Kratušínu, proměnily v havrany. Václav přeskakoval ze stránky na stránku a už ani nevnímal, co se kolem děje. Vojtěch dávno utekl z knihovny a ukryl se v otcově ložnici pod duchnou.

Rozletěly se dveře a v nich stál čeledín s hospodyní, neméně vyděšení, než oba nezbedníci. Hospodyně, sotva spatřila myši, s ječením vyskočila na stůl a čeledín se vrhl na hocha, že mu knihu zabaví. Jenže Václav zrovna dodrmolil nějaké to zaříkání a z desek začal padat list za listem. A sotva se dotkly země, proměnily se ve svíjející se hady. Co list, to černá zmije s klikatou čarou na hřbetě. V tu ránu vyskočil čeledín za hospodyní a ječeli tu pěkně dvojhlasně. Vypadl poslední list a čarování skončilo. Bylo po knize. O to myší nadělení se hadi brzy postarali, že na tvrzi nezbyla jediná, ale zmije už nebylo jak odčarovat, a tak se za potravou rozlezly po celé Šumavě a je jich tu požehnaně dodnes.

ŠINDELÁŘOVA ZÁVIST

Vimperk

Ve Vimperku byli odjakživa šindeláři dva. První se usadil při vjezdu do města, naproti děkanské zahradě a druhý na opačné straně, hned za zámeckou oborou. Práce měli tak akorát, ani málo ani moc, a protože se o zakázky tak nějak podělili, nevystala mezi nimi žádná nevraživost a čas od času spolu dokonce zašli i na pivo.

Tak by to možná zůstalo na věky, kdyby se neobjevil šindelář třetí. Elster se jmenoval. Usadil se na Pražské cestě a sotva přišel, aniž by vyloupil jediný šindel, začal po městě rozhlašovat, že ty dva jsou šizuňkové, že svému řemeslu houby rozumí a jen on umí dělat ty správné šumavské šindele, co vydrží snad sto let a nepropustí ani kapičku vody.

No, uživili se dva, uživí se tři a možná to i srazí cenu. Říkali si Vimperští. A sledovali to hašteření s úsměvem a s notnou dávkou škodolibosti. Jenže Elster nezůstal u pomluv. Psal vrchnosti, že ti dva neplatí daně, kradou dřevo z panských lesů, prodávají nekvalitní zboží a tak podobně. Přijel zámecký správce, vše prošel, pohrozil tomu i tomu, nechal si od každého zaplatit pár zlatek za námahu, a když shledal, že je vlastně vše v pořádku, pobídl šindeláře k poklidnému soužití a zas odjel.

Nějaký ten měsíc byl klid. Když však přišlo udání na správce, že jej šindeláři uplatili a chudák Elster, přestože vyrábí zboží, nad které v kraji není, musí živořit, bylo zas veselo. Vrchnostenští úředníci si ve Vimperku podávali dveře, odvolali správce, měřili šindel po šindeli, kontrolovali daně i původ dřeva, ale výsledek žádný. Město se v tom sporu rozdělilo na dva tábory. Jedni fandili těm dvěma, druzí

zas Elsterovi. První tvrdili, že šindele těch dvou drží jak židovská víra, a zbytek města na ně zas pokřikoval, že pořádek musí být a tu nepoctivou holotu, je třeba z města vyhnat. No, sečteno a podtrženo, Elster nebyl ve Vimperku ani rok a o sporu zdejších šindelářů se povídalo až ve Vídni. A že to k ničemu nevedlo a šindelářská živnost trpěla, ti dva se sebrali a táhli o kus dál. Ten z obory až někam do Bavor, druhý se usadil u Brixova dvora ve Volařích. A bylo po ptákách.

Přišla zima, po ní jaro a Jungvirt z náměstí potřeboval přeložit střechu nad maštali. Zašel za Elsterem. Objednat šindele. Jenže ouvej. Šindelář Elster sedí za dřevěným dědkem, v ruce hoblík a přemýšlí, jak že se ty šindele vlastně dělají. Poprask to byl tehdá pořádný a hned poslali pro ty dva, aby se do města vrátili, že zas bude všechno jako dřív. Nebylo. Jeden jako druhý si v novém přivykli a Vimperští od těch dob museli šindele pro své střechy vozit až z Volar či ze Stachů.

STARÝ ZOUZAR A ČERT

Michlova Huť

Starý Zouzar se naklonil nad skálu a pozoroval špičky smrků hluboko pod sebou. Znenadání z kapsy vytáhl oprýskanou lahvičku na brizil, palcem zatlačil korkovou zátku a velikým obloukem ji hodil dolů. A pak, aniž by se za ní jen jedním okem podíval, upaloval pryč. Až za lesem, na dohled od vsi, se zastavil a opatrně, pln obav opět sáhl do kalhot. V dlani křečovitě svíral to, co teď mělo ležet na tisíc kousků rozbité na dně rokle.

Už ani neklel, nenadával. Jen se mu chtělo brečet nad marnou snahou zbavit se té proklaté lahvičky. Našel ji kdysi dávno ve vyhořelém mlýně na Cikánském potoce a až doma zjistil, že místo brizilu skrývá na obyčejného smrtelníka příliš silný tabák. S malovanou lahvičkou si do stavení přinesl čerta. Avšak ten rohatý nalezenec dokázal spoustu užitečných věcí. Přivolat déšť i rozehnat bouři. Rozpálit pec tak, že na sto kroků od stavení roztál všechn sních. Nebo se na pár hodin proměnit ve statného valacha. Pouhým tlesknutím porazil smrk tak silný, že jej dva chlapi neobjali a stačilo jedno jediné fouknutí a statný kmen se proměnil v hromádku popela, z něhož se louhovala ta nejkvalitnější potaš.

Vlastně se s tím pekelníkem nežilo špatně. Co na tom, že se Zouzar časem svým zanedbaným zjevem i podivínstvím sám podobal čertu, a proto se nikdy nenašlo děvče, jež by mělo chuť překročit práh jeho chalupy. Kdysi černá a bujná kštice lety prořídla, zešedivěla. Zouzar tušil, že se blíží konec jehožití i to, že s čertem v chalupě jen těžko může očekávat otevřenou bránu nebeskou. A přestože brizilku již stokrát vhodil do bažiny či ze skály, zakopal

na tři sáhy do země, nebo na prach rozmlátil palicí, vždy ji znova a znova neporušenou nahmatal v kapse kalhot. I s čertem uvnitř.

Až jednou mu kostelník, o kterém se vyprávělo, že snad jako dítě nakoukl do Žídkových čarodějných knih, poradil, jak se čerta nadobro zbavit. Na svatého Blažeje, jakmile začnou vyzvánět ke mši, musí voskem z den před tím posvěcené hromničky zakapat špunt. Pak, stoje mezi dvěma zapálenými svíčkami, vhodí lahvičku s čertem do potoka v místě, kde se před lety utopilo děcko a kde jsou dnes nad břehem kamenná boží muka. Avšak nikdy už nesmí být palec u nohy strčit do říčky, neb by na místě propadl peklu.

Zouzar poslechl kostelníka na slovo a na stará kolena se přeci jen brizilky zbavil. Ještě pár let žil v poklidu sám na okraji Michlovy Huti, a poté jej po křesťansku pohřbili ve Vimperku vzadu za kostelem svatého Bartoloměje. Zda se však po společném žití s rohatým dočkal Boží milosti a leží-li lahvička s čertem doposavad na dně potoka, těžko říci. Jen se vypráví, že v Klášterci je kameník, a ten má i v zimě kolem chalupy zelenou trávu a sem tam jej vídají na statném černém valachu.

ZTRACENÝ MĚŠEC

Stožec

Těžko říci, zda byl Pojsl bohatý či chudý. Měl chalupu bez dluhů, kousek kamenitého políčka a k tomu pod lesem louku, která stačila na to, aby si mohl držet krávu a párek volků. A také hodnou ženu a půl tuctu zdravých a šikovných dětí.

Dost bylo bohatších, ale ještě více těch, co neměli zdaleka tolik. Nejdůležitější však bylo, že byl se svým údělem vcelku spokojený a dá-li se to tak nějak říci i šťastný. Přestože mu nikdy v kapse moc peněz necinkalo, na to, aby zaopatřil rodinu si vždycinky nějak vydělal.

Toho dne svážel z pasek z okolí Stožce pařezy na topení, které před tím s nejstaršími synky vyklučil ze země. Pomalu se už smrákalo, když se povoz znenadání zastavil. Pojsl houknul po volcích, šlehl bičem, ale vůz jakoby zamrzl do země. Slezl tedy z kozlíku. Pod vozem nic, kola v pořádku a zvířatům jakbysmet nic nescházelo. Znovu pobídl volky, opřel se celou vahou do vozu, ale ten se ani nepohnul. Šel tedy před spřežení, že jej pobídne zepředu, když tu si všiml naditého koženého váčku uprostřed cesty. Shýbl se pro něj, otevřel a zavýskl radostí. Zlaťáčky, třpytivé, jako by je někdo zrovna před chvílí vyrazil. Pojsl se opatrně rozhlídl na všechny strany, v rychlosti přepočítal zlaťáky a zastrčil je do kabátu.

Zbytek cesty, která se toho dne zdála nekonečná, už jen vymýšlel, co všechno si za tak nenadále nabyté bohatství pořídí. Těšil se na vykulené oči ženy, až na stůl to zlaté nadělení vysype. Přijel domů, ani volky nevypřáhl a utíkal do světnice.

Zavolał ženu, děti poslal raději pryč a obřadně sáhl do kapsy. Ale jeho prsty nahmataly jen směs tabáku a jehličí, co se na dně uchytilo. Zbledl. Sáhl do druhé kapsy. Pak se beze slova otočil a upaloval zpátky po cestě v naději, že mu při tom kodrcání měšec vypadl. Hledal celou noc i následující den. Ale nikde nic.

Od toho dne s Pojslem nebyla řeč. Podezíravě hleděl na sousedy, kteří si pořídili kozu, kabát či nový hrnec a zle se mračil na každého, kdo se tvářil vesele a bezstarostně v domnění, že právě on našel ztracené peníze. I dál měl Pojsl chalupu bez dluhů, kousek kamenitého políčka, louku, kravku a volky.

Stále měl hodnou ženu a půl tuctu čiperů k tomu. Stále v lese s párem volků vydělal dost na slušné žití, ale rozhodně nebyl spokojený či dokonce šťastný. A to jen pro tu chvíli, co jej v kapse hřál váček s penězi, které možná nebyly ani z tohoto světa. Někdy holt stačí rohatému jen jedinkrát nechat líznout sladké smetany, aby se pak každé mléko zdálo příliš obyčejným.

KOČIČÍ ANSÁMBL VYHNAL CHASNÍKA Z CHALUPY

Volovice

Tadeáš ani netušil, kolik že to vlastně má v chalupě koček. Kočky se kotily jedna za druhou a kocouři, když je to popadlo, zmizeli na týden, na měsíc či napořád. Tadeáš doma moc nepobyl. Ve dne nádeničil, kde se dalo, a večer pak většinu toho, co vydělal, propil v hospodě. Domů se vracel po setmění, padl na strožok a ráno zase upaloval do roboty. Den po dni, týden po týdnu. Za práci vzít uměl, a tak se nějaký ten výdělek pokaždé našel.

O kočky se nestaral a ony se nestaraly o Tadeáše. Tomu stačilo, že v chalupě nebyla jediná myš a kočkám zas domácího věčná nepřítomnost. Večer na svatého Lazara si to Tadeáš poněkud cik cak rázoval domů a sotva otevřel dveře, line se ze světnice prapodivná muzika. Nádeník zastaví, ukazováčkem si pročistí nejdříve jedno a pak i druhé ucho, ale ten rámus slyší dál. Ťukne se dlaní do čela, aby trochu vystřízlivěl. Ale ani to nepomohlo. Vlítne tedy do světnice, aby tomu muzicírování přišel na kloub, a zkoprní údivem.

Na prkenné podlaze, na lavici, dokonce i na stole sedí snad tucet koček a na huňaté, zimní srsti obdařené ocasy brnkají, troubí a bubnují jak na nějaké instrumenty. Tadeáš se rozčílil nad tou nehorázností a v cukru letu ten obrovský kočičí orchestr rozehnal. Sotva poslední kočka zmizela pod skříní, Tadeáš zapomněl, co právě prožil a zmožen kořalkou se svalil na kavalec. Ani boty si nezul.

Ozvalo se první zachrápání a kočky zas ožily. Avšak na muziku již nemyslely. Jedna po druhé skočily na spícího Tadeáše a začaly

škrábat, kousat a své huňaté oháňky mu cpát do úst, uší i nosu. Tadeáš zmateně vyskočil z postele, rozrazil dveře a zastavil se až u kmotříčka ve Cvrčkově, kde ho nechali prospat a vystřízlivět. Ráno se opatřen pořádnou sukovicí vrátil do chalupy.

Kočky jako by nic. Třely se domácímú o nohy, mazlivě mňoukaly a všelijak dávaly najevo svou radost z návratu páníčka. Tadeáš uvěřil, že ta noční můra byla dílem přílišného pití a chystal se, že dospí tu hrůzostrašnou noc. Jakmile však zavřel oči, ten kočičí ansámbl ho opět celého zalehl. Znova Tadeáš hledal útočiště u kmotříčka, a když se tak stalo i potřetí, do vlastní chalupy, která stejně už za moc nestála, se raději ani nevrátil. Než se celička rozpadla, vyprávěli sousedi, že se z ní po nocích ozývala divná a poněkud strašidelná muzika. Kam se nakonec Tadeáš poděl, nikdo dnes již neví. Snad prý někam k příbuzným do Strunkovic. Jediné, co po něm až do nedávné doby zůstalo, byl nápis vyškrábaný do opěrátko kostelní lavice: „Varuj se před kočkami, které se vpředu mazlí a vzadu škrábou“. A prý to platí i o lidech.

ROZKVETLÁ CHALUPA

Stachy

Kněz odříkal latinské povídání a ministrant zatahal za provaz sanktusníčku. Voldřichová dění v kostele ani moc nevnímala a spíše přemýšlela, kolik starej Voldřich zas utratí po mši v hospodě. Ona byla vůbec taková shánčlivá ženská. Voldřich zrovna pracant nebyl, doma hubená kravka a pár slepic a sedm harantů na krku. Těžko se pak divit, že v jednom kuse přemýšlela, jak to bídne živobytí ustát.

Osazenstvo kostela se chystalo přistoupit k přijímání a Voldřichová dostala nápad. Sotva jí velebníček vložil hostii do úst, rychle se pokřižovala a upalovala zpátky do lavice. Tam, předstírajíc svaté rozjímání, opatrně vyndala proměněné Tělo Páně zpod jazyku a vložila ho mezi stránky modlitební knížky. Mše skončila a Voldřichová k údivu ostatních rovnou z kostelních vrat zamířila domů a s nikým ani slovíčko neztratila.

Doma vyhnala drobotinu na dvorek a usadila se v sednici. S bázlivostí, jako by otvírala trhlu plnou zlaťáků, rozevřela knížku a hleděla na proměněnou hostii. Dostala strach. Chvíli se rozmyšlela, zda má jít zpátky do kostela, a tam se svěřit faráři a hned ho požádat o rozhřešení či si stoupnout pod krucifix a pozřít hostii tak, jak se to sluší a patří.

Už se zvedla, že zamíří ke kostelu, pak si zas stoupla pod kříž zavěšený v rohu nad stolem a znova se posadila. Modlitební knížka ji v rukou pálila jak horký brambor a na hostii se neodvážila ani pohledět. Jenže jak se to rozhodování táhlo, bázlivost ji opustila. Však co se může stát. Má-li hostie nějakou moc, jistě se jim

s proměněným Ježíšem v jejich dřevěném stavení povede lépe, a ne-li, tak hůř než doposavad nebude.

Vzala hrábě, nadzvedla práh a pod něj, zabalenou v hadříku, strčila ukradenou hostii. Po chvíli přišly děti k obědu, Voldřich se vrátil z hospody a po zbytek dne neměla pro samou práci Voldřichová čas dumat nad tím, co to vlastně vyvedla. Přišel večer a každý ulehl na své místo. Noc to nebyla vůbec klidná. Jeden sen hrůznější než druhý a Voldřichová měla pocit, jako když uléhá do hustého křoví. Voldřich se vrtěl jak bysmet a i děti měly nějaké neposedné nocování.

Sotva ráno otevřeli oči, nechali dokořán i papulu. Staleté a volskou krví napuštěné trámy, stejně jako stůl, židle i almara, obrazily zelenými ratoolestmi a hluboko do země zapustily kořeny. Voldřichová hrůzou vykřikla a děti začaly brečet. Vyděšená žena vklouzla do dřeváků a v noční košili uháněla na faru. Velebný pán pak sice odnesl hostii zpátky do kostela, avšak Voldřichovic měli nadobro po chalupě.

Stachy ovšem bývaly tuze zbožné a zvěst o tom nechtěném zázraku se rychle rozesla. Než padl první sníh, měli Voldřichovi bydlení nové. Ze staré Voldřichové se pak stala ta nejzbožnější osoba široko daleko, a když se to tak vezme kolem a kolem, tak si nakonec přeci jen polepšila.

KRÁL KAMENŮ

Zbytiny

Sedláků bývalo ve Zbytinách víc než dost a špatně se jim nevedlo. Ke každé usedlosti patřilo pěkných pár hektarů luk a polí, kousek lesa, ve chlívě i spřežení volků a nějaká ta kravička. Josef však neměl ani volky, ani les, jen kousek políčka pod farským lesem, sotva hektar louky pod Majdalénou a chalupu na spadnutí. Jednoho večera procházel vsí tulák. Zastavil se u prvního statku a poprosil o kousek chleba a o nějaký ten kout, kde by hlavu složil.

Nepochodil u prvního sedláka, druhý jej hnál holí a třetí vůbec neotevřel. Však, kam by taky přišli, kdyby živilí kdejakou toulavou holotu. Chleba na stromě neroste a jen těžko se tu obživa z kamenitých políček vydobývá. Byla už tma tmoucí, když tulák zaklepal u Josefovy chalupy, kde moc dobře věděli, co je hlad. A snad i proto se podělili o jídlo i místo na spaní. Ráno pomohl tulák Josefovi nanosit dřevo na topení a než se rozloučil, vytáhl z tulácké mošny kámen. Ne větší než chlapská pěst. Za to, že si sami odřekli, aby pocestného obdarovali. „Však si ho nech,“ vrátil Josef se smíchem odměnu. „Kdybych dostal za každý kámen, co je na našem políčku pětník, byl bych nejbohatším sedlákem pod sluncem,“ smál se a podával hostu ruku na rozloučenou. Ten však znovu vložil Josefovi kámen do dlaně, jen ať ho položí na kraj pole a uvidí. No, což, o kámen více či méně. A darovanému koni na zuby nekoukej.

Druhý den naložil s kamenem podle tulákovy rady, a než se stačil narovnat, děly se věci. Z celého políčka, z povrchu i hloubky se vyvalily kameny a jak vosy na med se nalepily k tomu, co právě

položil do trávy. Kamene zbavená půda pak rodila žito, jaké široko daleko nebylo k vidění.

Na horách si každý vidí pod hrnec a o tom podivném králi kamenů, který k sobě svolal všechny ostatní, se dozvěděl sedlák ze sousedství. A dopadlo to, jak muselo. V noci vzal lucernu, a že Josefovo pole bylo daleko za vsí a skryto všem zrakům, kámen vyhrabal a přenesl k vlastnímu poli. A znova se valily kameny z luk i z kopců, z blízka i daleka. Když ráno přišel ten nenechavý sedlák na pole, vívalo jej jen nekonečné kamenné moře, zakrývající všechny jeho louky i políčka. A jestliže Josef měl i nadále nejúrodnější štráfek půdy ze všech, ten nepoctivec se tam prý dodnes přehrabuje tou kamennou pohromou, aby ten zpropadený balvan odnesl pryč.

ĎÁBELSKÉ KUŽELKY

Radvanovice

Každý měďák, který zůstane v kapse, se počítá. To byla životní filosofie Kulhavého Lojzy, který sice vůbec nekulhal, nicméně mu tak všichni, pro rozlišení od dalších sedmi Aloisů ve vsi říkali.

Lojza chodil s krosničkou po soumarské stezce z Čech do Bavor a zmíněné měďáky šetřil tím, že šlapal po zapovězených stezičkách, vyhýbajíc se tak zaplacení příslušných cel. Jenže i oklamání nemilované vrchnosti je podvod. S jídlem roste chuť a hamižnost je potvora nenasytná. A to dobře vědí i tam dole v pekle, kde rádi podstrčí nějaký ten pamlsek, aby příliš shánčlivou dušičku polapili.

Jednoho podzimního rána se vydal Lojza z Dubu přes Husinec a vyhýbal se místům, kde by mohl narazit na prachatické zbrojnoše. Obešel vršek Boubína, po spadlém smrku přešel Moldavičku a po sotva znatelné pěšině mu k zemské hranici chyběla sotva hodinka chůze.

V tom jej zarazilo prapodivné dunění a hukot. Skočil do maliní, přikrčil se jak zajíc a čekal, co bude. Ozvala se rána, druhá a pak nic. Vylezl tedy opatrně na cestu a zas to dunění, zas ty rány. Lojza byl shánčlivý a tudíž zvědavý. Schoval krosničku do roští a šel se podívat, co ho tak vlekalo.

Když to spatřil, nevěděl, jestli se má trást strachem, nebo se smíchy za břicho popadat. Na malé mýtině skřet s vousy po kolena metal kamennou koulí kuželky. S duněním narážela koule do kamenných bloků, a ty se s rachotem kácely k zemi.